

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobce: **Ing. J.F., proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 24.2.2011 č.j. RR/1150/11

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, odboru výstavby a územního plánování ze dne 10.12.2010 čj. MH/20734/2010, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 12.1.2011 čj. MH/00799/2011, jímž správní orgán I. stupně podle § 79 a § 92 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a podle § 9 vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření vydal rozhodnutí o umístění stavby „Horažďovice – Třebomyslická ul. a malý městský obchvat“, stanovil podmínky pro umístění stavby a rozhodl o námitkách účastníků řízení. Žalovaný podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zák.

č. 500/2004 Sb., správního řádu, rozhodnutí správního úřadu I. stupně změnil tak, že výrok I. rozhodnutí o umístění stavby změnil a doplnil tak, že u pozemků, na nichž má být stavba umístěna, uvedl označení jejich druhů. Ve zbytku žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v žalobě tvrdil, že napadené rozhodnutí je nesprávné po formální stránce, když celý výrok I. územního rozhodnutí byl nahrazen k odvolání výrokem napadeného rozhodnutí, který obsahuje pouze název stavby, její umístění a druhy pozemků, na nichž má být stavba umístěna. Rozhodnutí se tak podle žalobce „ve zbytku potvrzuje“ jen ve vztahu k výrokům II. a III. územního rozhodnutí. Opačný, rozšiřující výklad, podle něhož došlo napadeným rozhodnutím ke změně pouze v původní části výroku I., s tím, že ostatní části tohoto výroku zůstávají nezměněny, nelze podle žalobce připustit, neboť by toto muselo být ve výroku výslovně uvedeno a jelikož tomu tak není, takový výklad by byl v rozporu s principy právního státu, podle nichž musí být každé rozhodnutí dostatečně určité a srozumitelné. Žalobce poukázal na ust. § 92 odst. 5 stavebního zákona a ust. § 9 vyhl. č. 503/2006 Sb. s tím, že v rozporu s těmito ustanoveními chybí náležitosti výroku rozhodnutí jako je druh a účel umísťované stavby, přesné vymezení stavby na pozemku, zejména vzdálenost od hranic pozemku a sousedních staveb, určení prostorového řešení stavby a vymezení území dotčeného vlivy stavby. Z rozhodnutí tak nelze podle žalobce např. určit, v jaké vzdálenosti od jeho rodinného domu č. p. 1106 se bude stavba nacházet, což je důležité pro posouzení hladiny hluku a dalších vlivů stavby na jeho dům a přilehlé pozemky a tím i na životní prostředí v okolí stavby. Rovněž v rozhodnutí podle žalobce chybí údaj o vymezení území dotčeného vlivy stavby, což má vliv mimo jiné na okruh účastníků řízení, a neobsahuje ani povinnou grafickou přílohu podle § 9 odst. 5 vyhlášky. Vytýkaná pochybení lze podle žalobce vztáhnout i na územní rozhodnutí, které rovněž neobsahuje všechny potřebné záležitosti.

Dále žalobce tvrdil, že žalovaný nepřihlédl ke všem jeho námitkám v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce především tvrdil, že umístěním malého městského obchvatu do lokality, v níž se nachází obytná zóna a do budoucna se uvažuje její rozšíření, je za situace, kdy lze realizovat přijatelnější řešení (velký obchvat) v nezastavěné oblasti, v rozporu s cíli územního plánování. Žalobce poukázal na dokumentaci záměru podle přílohy č. 4 k zák. č. 100/2001 Sb. vypracované společností EIA SERVIS s.r.o. v říjnu 2009, a posudku EIA dle přílohy č. 5 zákona z dubna 2010, zpracovaných pro účely stanoviska žalovaného o hodnocení vlivů stavby na životní prostředí, že stavba bude mít nepochybně nezanedbatelný vliv na životní prostředí, přičemž ve vztahu k domu žalobce půjde zejména o vliv hluku, když se doprava téměř ztrojnásobí.

Žalobce namítal, že při zpracování hlukové studie EIA PLK 1400 nebyly měřené hodnoty hluku na jeho pozemku a zároveň studie nepostihuje záměr žalovaného vybudovat malý městský obchvat jako přeložku silnice II/188 ve směru Strakonice, Klatovy na Plzeň a opačně. To podle žalobce znamená, že jakoukoliv změnou dopravního značení příslušným odborem dopravy a města Horažďovice dojde k dalšímu nárůstu dopravy.

Žalobce rovněž namítal, že realizací záměru by došlo k nevratnému poškození živé stěny ze smrků a cypřišů podél jeho pozemku, kterou považuje za nenahraditelnou z hlediska

utváření životního prostředí, částečné ochrany proti větru, prachu a hluku kolem svého rodinného domu. Její vzdálenost od uvažované silnice je pouze 3 m, čímž dojde podle žalobce při zvýšeném automobilovém provozu a plánovaném chemickém posypu v zimním období k poškození nejen živé stěny, nýbrž i ovocných a okrasných stromů na jeho pozemku.

Žalobce také namítal, že v přípravném řízení „Malého městského obchvatu“ bylo souběžně zcela odlišně konáno žalovaným, kdy projednání nového územního plánu a plánu vybudování malého městského obchvatu bylo veřejnosti předkládáno v různých variantách. Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že malý městský obchvat na parcelním č. 238/6 v k.ú. Horažďovice je místní obslužná komunikace, ulice „Za Tržištěm“. Jako taková byla schválena v územním plánu z roku 1992 jako místní obslužná komunikace a je jím i v návrhu nového územního plánu projednávaného na veřejném zasedání dne 29.9.2010.

Konečně žalobce namítal nesoulad mezi stanoviskem odboru životního prostředí Krajského úřadu v Plzni ze dne 21.7.2010 a územním řízením, když ve stanovisku je jednou z podmínek fáze přípravy realizace záměru návrh protihlukových opatření v další části projektové dokumentace u žalobcova domu. Jelikož je projekt dokončen a v územním rozhodnutí není o protihlukových opatřeních žádná zmínka a není o nich vzhledem k prostorovému omezení odstupu komunikace od pozemku u jeho rodinného domu (cca 3 metry) uvažováno, je podle žalobce porušena jedna z rozhodujících podmínek souhlasného stanoviska odboru životního prostředí Krajského úřadu v Plzni. Tím je podle žalobce zároveň porušena podmínka pro fázi provozu, kdy při případném překročení naměřených hlukových limitů nelze realizovat protihluková opatření, jelikož se s nimi ve fázi přípravné projektové dokumentace nepočítalo.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že územní rozhodnutí má nadále všechny náležitosti požadované zákonem a nebylo z něho nic vypuštěno. Podle žalovaného je z výroku napadeného rozhodnutí zřejmé, že prvoinstanční rozhodnutí bylo doplněno ve výroku I. o druhy pozemků (zvýrazněno tučným textem). Není zde zmínka o tom, že by se z výroku nějaká část vypustila, naopak je uvedeno, že se část výroku doplňuje; důvod změny je rovněž řádně odůvodněn. Žalovaný měl dále za to, že se stavební úřad ve svém rozhodnutí s námitkami žalobce řádně vypořádal.

V doplnění žaloby ze dne 6.3.2013 žalobce připomněl, že nový územní plán, v němž je komunikace „Malý městský obchvat“ na p. č. 238/6 v k.ú. Horažďovice stále vedena jako místní obslužná komunikace, byl v nezměněné podobě dne 7.12.2011 schválen a vydán veřejnou vyhláškou. To podle žalobce znamená, že je v současné době v platnosti nový územní plán, který žalobce přiložil. Dlouhodobě připravovaný územní plán je tak podle žalobce v přímém rozporu s územním řízením ohledně této komunikace. Podle žalobce se v současné době město Horažďovice snaží připravovanou změnou územního plánu uvést tyto zásadní nesrovnalosti do souladu s napadeným rozhodnutím.

Ze správního spisu vyplývá, že město Horažďovice požádalo dne 1.9.2010 o umístění stavby „Horažďovice – Třebomyslická ul. a Malý městský obchvat“. Žadatel přiložil stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 21.7.2010 vydané podle § 10 zák. č.100/2001 o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění pozdějších předpisů, označené

těž kódem záměru EIA PLK 1400. Z něho vyplývá, že negativní ovlivnění hlukem se bude týkat především úseku mezi oběma okružními křižovatkami, kde dojde k navýšení dopravy oproti současným 389 vozidlům/24 hod. (rok 2009) na 1140 vozidel/24. hod. (v roce 2030). Z nejbližších objektů pro bydlení tak bude dotčen rodinný dům č.p. 1106, a to navýšením hluku (roku 2030) o 3,8 dB. Po zprovoznění záměru bude podle stanoviska proto nezbytné pro měření hluku a v souladu se stanoviskem orgánu ochrany veřejného zdraví realizace vhodných protihlukových opatření, zejména u zmíněného rodinného domu. Vlivy záměru budou málo významné až nevýznamné z hlediska ochrany přírody a krajiny. Nepřekračování limitů hluku u rodinného domu č.p. 1106 stanovených dle nařízení vlády č. 148/2006 Sb., bude podle stanoviska řešeno provedením měření v průběhu provozu záměru a realizací dodatečných protihlukových opatření v souladu se stanoviskem orgánu ochrany veřejného zdraví. Návrhy protihlukových opatření bude nezbytné v další části projektové dokumentace upřesnit. Podmínkou č. 18 pro fázi I., tj. fázi přípravy souhlasného stanoviska je v dalších stupních projektové dokumentace upřesnit návrh protihlukových opatření s cílem zajištění nepřekročení limitů hladin akustického tlaku dle nařízení vlády č. 148/2006 Sb. Podmínkou č. 1 pro fázi III., tj. fázi provozu je provedení kontrolního měření hluku u nejbližších obytných objektů a v případě překročení hygienických limitů realizace dodatečných hlukových opatření.

Podle stanoviska Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 13.10.2008 bude součástí dokumentace pro stavební povolení hluková studie posuzující hluk z dopravy vůči chráněným prostorům a dále hluk ze stavební činnosti, neboť v současné době není možno objektivně toto posoudit vzhledem k neznalosti potřebného technického zabezpečení stavby.

Z projektové dokumentace předložené k návrhu na zahájení řízení a zpracované L.B., Projektovou a inženýrskou kanceláří – dopravní stavby v srpnu 2010 vyplývá, že se jedná o projektovou dokumentaci k územnímu řízení. V souhrnné technické zprávě na str. 6 se uvádí, že malý městský obchvat, tj. stávající místní obslužná komunikace bude přerazena mezi silnice II. třídy.

Podle rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 2.8.2005 bylo žalobci a jeho manželce J.F. povoleno komunikační napojení p.p.č. 238/4 v k.ú. Horažďovice na pozemní komunikaci p.p.č. 238/6 třemi samostatnými hospodářskými sjezdy s podmínkou, vycházející ze souhlasu Rady města Horažďovice ze dne 29.7.2005, podle níž v případě zobousměrnění pozemní komunikace p.p.č. 238/6 v k.ú. Horažďovice budou úpravy hospodářských sjezdů provedeny na náklady vlastníků připojeného pozemku. Rada města současně v souhlasu upozornila, že se jedná o jednosměrnou komunikaci a opakovaně je uvažováno o jejím zobousměrnění.

V oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání stavební úřad poučil účastníky, že musí své námitky uplatnit nejpozději při tomto jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Při jednání dne 16.11.2010 žalobce podal námitky k územnímu řízení.

Rozhodnutím Městského úřadu Horažďovice ze dne 10.12.2010 bylo rozhodnuto o umístění stavby „Horažďovice – Třebomyslická ul. a malý městský obchvat“ na číselně označených pozemcích. Dále je ve výroku uveden druh a účel umisťované stavby, tj. dopravní

infrastruktura, malý městský obchvat jakožto přeložka silnice II/188, úprava Třebomyslické ul. a místní komunikace na p.p.č. 238/6 v k.ú. Horažďovice, rekonstrukce inženýrských sítí a rekonstrukce křižovatek na kruhové objezdy. Dále je uvedeno umístění stavby na pozemcích, z toho malý městský obchvat (dále jen MMO) na pozemku p.č. 238/6 v k. ú. Horažďovice, určení prostorového řešení stavby (ohledně MMO se uvádí jeho délka a šířka a chodník), umístění inženýrských sítí. Pod výrokem II. jsou uvedeny podmínky pro umístění stavby, kdy podmínkou č. 3 je, že součástí projektové dokumentace pro stavební povolení bude návrh trvalého dopravního značení, rozšířený o návrh místní úpravy provozu na budoucí místní komunikace ve směru Strakonice. Podmínkou č. 11 je, že na základě podmínky stanoviska Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 13.10.2010 bude součástí dokumentace pro stavební povolení hluková studie posuzující hluk z dopravy vůči chráněným prostorům a dále i hluk ze stavebních činností. Podle podmínky č. 10 budou podmínky stanoviska Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 21.7.2010 zahrnuty jako podmínky rozhodnutí nebo opatření nutných k provedení záměru v příslušných správních řízeních, tj. stavební povolení, pokud nebudou do té doby splněny. Výrokem III. byly zamítnuty námitky účastníků řízení.

V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že jak původní územní plán z roku 1992, tak nově projednávaný územní plán nejsou platné, tzn., že město Horažďovice nemá žádnou platnou územně plánovací dokumentaci a v takovém případě stavební úřad postupuje v souladu s § 76 a § 79 stavebního zákona. Správní orgán poukázal na svůj souhlas a následné rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, odboru dopravy ze dne 2.8.2005, z čehož podle správního orgánu I. stupně plyne skutečnost, že vlastníci p.p.č. 238/4 v k.ú. Horažďovice byli s uvažovaným zobousměrněním provozu seznámeni. Pojem tranzitní doprava nelze použít, neboť na základě podmínky č. 3 rozhodnutí bude provedena místní úprava provozu. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že výsadba a údržba zeleně na p.p.č. 238/4 v k.ú. Horažďovice je věcí vlastníka tohoto pozemku. Nová silnice nepřekračuje katastrální hranici p.p.č. 238/6 v k.ú. Horažďovice a poukázal na existenci stanoviska podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. s kladným výsledkem. Námitka směřovaná na zhoršení životního prostředí vlivem hluku, vibracemi a znečištěním ovzduší je podle městského úřadu neopodstatněná, neboť tyto skutečnosti byly řešeny příslušným správním úřadem a na základě tohoto posouzení a jednání s účastníky bylo vydáno stanovisko podle § 10 zák. č. 100/2001 Sb. ze dne 21.7.2010 s kladným výsledkem za dodržení podmínek daných stanoviskem. Námitku, týkající se rozporu záměru se závěry projektu EIA, podle něhož záměr hlukovou situaci neřeší a snížení hluku lze zajistit jen velkým obchvatem, nepřísluší stavebnímu úřadu podle jeho názoru posuzovat.

V odvolání žalobce namítal, že v záměru posuzovaném Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí bylo posuzováno odvedení dopravy ve směru Klatovy (Sušice) směrem na Plzeň a opačně mimo centrum města, avšak v územním rozhodnutí je již uvedena stavba malého městského obchvatu jako přeložka silnice II/188, která bude přeřazena do kategorie místní komunikace. To podle žalobce znamená, že s jakoukoliv změnou dopravního značení příslušným odborem dopravy a města Horažďovice dojde k dalšímu nárůstu dopravy v důsledku přesunu dopravy ze směru Strakonice – Plzeň. Toto je podle žalobce v přímém rozporu s původním záměrem EIA PLK 1400, který vydal odbor životního prostředí KÚ v Plzni v souhlasném stanovisku dne 21.7.2010. Dále žalobce namítal, že

v uvedeném stanovisku ze dne 21.7.2010 je jednou z podmínek fáze přípravy návrh protihlukových opatření v další části projektové dokumentace u rodinného domu č.p. 1106. Jelikož projekt je dokončen a v územním rozhodnutí není o protihlukových opatření nic uvedeno a ani není o nich uvažováno, je tak podmínka souhlasného stanoviska porušena. Tím je zároveň porušena podmínka pro fázi provozu, kdy při případném překročení naměřených hlukových limitů nelze realizovat protihluková opatření, jelikož se s nimi ve fázi přípravné projektové dokumentace nepočítalo.

K odvolání se vyjádřil zmocněnec města Horažďovice GPL – Invest s.r.o. dne 3.2.2011. Uvedl, že dokumentace EIA byla zpracována na základě dopravněinženýrského posouzení Ing. L. Zenklem v roce 2009. V té době nebylo navrženo dopravní značení, proto dopravněinženýrské posouzení vycházelo z logického předpokladu, že malý městský obchvat budou využívat řidiči od Plzně na Klatovy. Dopravněinženýrské posouzení nepředpokládalo, že by obchvat měli využívat řidiči jedoucí od Strakonice na Plzeň. U těchto řidičů předpokládá využívání Plzeňské ul. stejně jako v současnosti. Zpochybňovat územní rozhodnutí argumentací, že tím bude umožněno v budoucnosti změnit dopravní značení tak, aby navádělo řidiče ve směru Strakonice – Plzeň na malý městský obchvat, není podle tohoto zmocněnce oprávněné, neboť předjímá rozhodnutí příslušného správního orgánu v přípravném jiném řízení. Zmocněnec žadatele odmítl, že by došlo k porušení podmínky stanoviska odboru životního prostředí KÚ ze dne 21.7.2010, neboť toto stanovisko, stejně jako stanovisko KHS PK ze dne 13.10.2010, požaduje jako součást dalšího stupně projektové dokumentace vypracování hlukové studie a upřesnění protihlukových opatření, aby nedošlo k překročení předepsaných limitů. Umístění stavby a její odstupové vzdálenosti od stávající zástavby je v souladu s legislativou.

Žalovaným rozhodnutím bylo územní rozhodnutí zčásti změněno a doplněno a ve zbytku potvrzeno. V odůvodnění žalovaný uvedl, že závazným podkladem pro vydání územního rozhodnutí je územně plánovací dokumentace. Jelikož územní plán sídelního útvaru města Horažďovice byl vydán 11.3.1992, pozbyl dle § 187 stavebního zákona platnost ke dni 1.1.2010. Vzhledem k tomu, že nový územní plán dosud nebyl schválen, nemá město v současné době schválený územní plán. Zastavěným územím v takovém případě je podle § 2 stavebního zákona zastavěná část obce vymezená k 1. září 1966 a vyznačená v mapách evidence nemovitostí. Ve smyslu tohoto ustanovení se jedná v této oblasti o nezastavěné území, umístění stavby tak podle žalovaného bylo posouzeno na základě ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona, podle kterého lze v nezastavěném území umisťovat též stavby pro veřejnou, dopravní a technickou infrastrukturu. V lokalitě určené původním, již neplatným územním plánem pro nízkopodlažní zástavbu (pod ulicí „Za Tržištěm“) se do schválení nového územního plánu mohou umisťovat jen stavby a zařízení dle § 18 odst. 5 nebo dle § 188a stavebního zákona. Stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 21.7.2010 bylo podle žalovaného stanoviskem dotčeného orgánu a záměr žadatele tak stavební úřad posuzoval i podle § 90 písm. e) stavebního zákona z hlediska jeho souladu se závaznými stanovisky dotčených orgánů. V případě tohoto posouzení se však nejedná o závazné stanovisko, v jehož případě by odvolací orgán postupoval dle § 149 odst. 4 správního řádu. Žalovaný uvedl, že mu nepřísluší posuzovat uvedené stanovisko, avšak vyjádřil se k námitkám tak, že poukázal na Oznámení záměru dle přílohy č. 3 zák. č. 100/2001 Sb., z dubna 2009 a na Dokumentaci záměru dle přílohy č. 4 zák. č. 100/2001 Sb., z října 2009,

z nichž tehdy již vyplývalo vybudování dvou okružních křižovatek a zobousměrnění místní komunikace mezi nimi. Posudek z dubna 2010 k hodnocení vlivu záměru na životní prostředí obsahoval návrh stanoviska a byl dne 2.6.2010 veřejně projednán. Ze zápisu z tohoto projednání vyplývá podle žalovaného, že hlavním bodem diskuze byly připomínky k vlivu záměru na obyvatelstvo. Všechny byly vypořádány. Závěrem je uvedeno, že Krajský úřad Plzeňského kraje ukončil veřejné projednání s tím, že bude vydáno souhlasné stanovisko. Z namítaného stanoviska vydaného 21.7.2010 vyplývá podle žalovaného, že realizací záměru nebudou jeho negativní vlivy přesahovat míru stanovenou zákony a dalšími předpisy. Nevznikne nový zdroj znečištění ovzduší. Negativní ovlivnění hlukem v místě rodinného domu č.p. 1106 je předpokládáno, avšak po zprovoznění záměru bude proměřen hluk v souladu se stanoviskem orgánu ochrany veřejného zdraví a budou realizována vhodná protihluková opatření. Souhlasné stanovisko na str. 14 stanovuje podmínky pro fázi přípravy stavby (tedy pro další stupně projektové dokumentace pro stavební řízení - upřesnit návrh protihlukových opatření), pro fázi realizace a pro fázi provozu (např. měření hluku). Dále žalovaný uvedl, že při veřejném jednání dne 16.11.2010 bylo zástupci odboru dopravy Městského úřadu Horažďovice a Krajského úřadu Plzeňského kraje a zástupcem SÚS Klatovy upřesněno, že malý městský obchvat bude přeložkou silnice č. II/188 a stávající část II/188 bude přeřazena do kategorie místní komunikace. Nevyplynulo to tedy až z územního rozhodnutí. Tohoto jednání se odvolatel zúčastnil a jiné námítky, než písemně doložené, neuplatnil. Stanovení dopravního značení v budoucnu nelze podle žalovaného předjímat, lze je upravovat podle potřeby až v průběhu skutečného zjištěného provozu.

O věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

K jednotlivým žalobním bodům soud uvádí:

Podle tvrzení žalobce byl celý výrok I. územního rozhodnutí nahrazen k odvolání výrokem napadeného rozhodnutí, který obsahuje pouze název stavby, její umístění a druhy pozemků, v důsledku čehož chybí další náležitosti územního rozhodnutí, označené v ust. § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., provádějící ust. § 92 odst. 5 stavebního zákona, konkrétně druh a účel umísťované stavby, přesné vymezení stavby na pozemku, zejména vzdálenost od hranic pozemku a sousedních staveb, určení prostorového řešení stavby a vymezení území dotčeného vlivy stavby.

S tímto názorem nelze souhlasit. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupoval podle ust. § 90 odst. 5 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož jestliže odvolací správní orgán změnil napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdil. Formulace použitá žalovaným tak odpovídá znění správního řádu z roku 2004. Z cit. ust. nevyplývá, že by „zbytek“ nemohla představovat také zbylá část měněného výroku. V napadeném rozhodnutí není žádná část výroku ani výslovně zrušena.

Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.1.2013 čj. 3 As 27/2012-25 (dostupný na www.nssoud.cz), kde rovněž odvolací orgán provedl částečnou změnu výroku, avšak namísto zákonné formulace dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu nesprávně uvedl, že „v ostatních částech zůstává výrok nezměněn. Podle

názoru Nejvyššího správního soudu „zbytek výroku odvolacího rozhodnutí ve znění „V ostatních částech zůstává výrok nezměněn“ by mohl být považován za určitý a jasný za předpokladu, že *všechny výroky rozhodnutí i po částečné změně představují logický celek*. Na tuto otázku lze odpovědět kladně, neboť změnou byl zřetelně dotčen jeden výrok rozhodnutí způsobem, který jeho smysl nezměnil. Tento výrok také logicky vyplývá ze skutečností obsažených v odůvodnění správního rozhodnutí.“

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost nemá místo tam, kde eventuelní rozpor textu je překonatelný výkladem. Jak z výroku napadeného rozhodnutí (arg. slovem „doplňuje“), tak z jeho odůvodnění vyplývá, že žalovaný shledal územní rozhodnutí závadným pouze v tom, že v něm v rozporu s ust. § 9 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb. absentuje označení druhů pozemků, a tyto do výroku doplnil. Z těchto skutečností lze uzavřít, že logický celek představuje v dané věci pouze varianta, ponechávající všechny náležitosti výroku uvedené v § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., které jsou uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí, součástí rozhodnutí o umístění stavby. Nechybí tedy druh a účel umísťované stavby, umístění stavby na pozemcích, určení prostorového řešení stavby, vymezení území dotčeného vlivy stavby (v územním rozhodnutí jsou uvedeny pozemky dotčené umístěním inženýrských sítí). Grafická příloha ve smyslu ust. § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb. pak není součástí rozhodnutí o umístění stavby, jedná se o dokumentaci, ověřenou stavebním úřadem. Projektová dokumentace je součástí správního spisu.

Žalobce dále namítal možnost jiné varianty tzv. velkého obchvatu. Taková úvaha však nemůže být předmětem soudního přezkumu ve správním soudnictví, kde je posuzována zákonnost konkrétního správního rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo.

Žalobce také namítal nedostatky ve studii EIA PLK. Tvrdil, že studie nepostihuje záměr žalovaného vybudovat malý městský obchvat jako přeložku silnice II/188 ve směru Strakonice, Klatovy na Plzeň a opačně. Tuto námitku je nutno rozdělit. Stanovisko KÚPK OŽP ze dne 21.7.2010 jednoznačně zahrnuje záměr vybudovat přeložku silnice II/188 a počítá s nárůstem dopravy ze směrů Plzeň a Klatovy. Ze studie totiž vyplývá, že stavba vyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb. právě proto, že záměr spadá mezi stavby uvedené v příloze I. kategorii II. bodu 9.1 tohoto zákona, tj. mezi „Novostavby, rozšiřování a přeložky silnic všech tříd a místních komunikací I. a II. třídy“ (str. 4 kap. II. bod 5. stanoviska). Rovněž výslovně se ve stanovisku uvádí, že „stávající místní obslužná komunikace bude přerazena mezi silnice II. třídy“ a že jejím účelem je „odlehčení propoje komunikace I/22 ve směru od Klatov (a Sušice) a silnice II/188 vedoucí z Horažďovic ve směru Nepomuk (a Plzeň)“ (str. 9 kap. III. bod 2. stanoviska).

Zvýšení provozu přesměrováním dopravy od Strakonice stanovisko nepostihuje, což uvádí i správní orgány. Tato skutečnost byla zmíněna nejprve při jednání dne 16.11.2010 a následně se promítla do podmínky č. 3 územního rozhodnutí. Podle ní „bude součástí projektové dokumentace pro stavební povolení návrh trvalého dopravního značení, rozšířený o návrh místní úpravy provozu na budoucí místní komunikaci ve směru na Strakonice“. K této námitce správní orgán prvního stupně odkázal na kladné stanovisko s tím, že se nejedná o tzv. tranzitní dopravu, nýbrž pouze o místní úpravu provozu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k tomuto uvádí, že „stanovení dopravního značení v budoucnu nelze předjímat a lze jej pak

podle potřeby upravovat až v průběhu provozu“. Dále žalovaný odkázal na vyjádření zmocněnce navrhovatele, podle něhož původní „dopravně-inženýrské posouzení nepředpokládalo, že malý městský obchvat budou využívat i řidiči jedoucí od Strakonice“, a dále že „nelze tímto zpochybňovat územní rozhodnutí, neboť se tak předjímá rozhodnutí v případném jiném řízení“.

Odůvodnění provedené správními orgány v uvedeném rozsahu považuje soud za dostačující a není v rozporu se zákonem, neboť povinnému posouzení vlivu na životní prostředí podléhala stavba, jak již bylo výše uvedeno, pro svůj charakter přeložky silnice II. třídy ve smyslu přílohy I. kategorie II. bodu 9.1 zákona č. 100/2001 Sb. Eventuální další zvýšení provozu na komunikaci v důsledku změny směrového označení povinně hodnoceným záměrem není. Pokud jde o obavu žalobce z dalšího nárůstu hluku, z územního rozhodnutí vyplývá, že jelikož projektová dokumentace pro stavební povolení bude zahrnovat trvalé dopravní značení rozšířené ze směru od Strakonice (podmínka č. 3 územního rozhodnutí) a současně bude pořizována hluková studie (podmínka č. 11 územního rozhodnutí), lze předpokládat, že tato studie zohlední i předpokládaný nárůst hluku z dopravy od Strakonice.

Žalobce dále uváděl, že v rámci hlukové studie EIA PLK 1400 nebyly měřeny hodnoty hluku zjištěné na jeho pozemku. Žalobce tedy směřoval svoji námitku nedostatečného měření hluku na svém pozemku proti studii EIA PLK 1400. Součástí správního spisu žádná hluková studie není, ve spisu nejsou ani žalovaným zmiňované podklady opatřené podle zákona č. 100/2001 Sb. (Oznámení záměru, Dokumentace záměru, posudek). Jediným dokladem ve spise o tom, že proběhlo řízení o posouzení vlivu na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., je stanovisko KÚPK OŽP ze dne 21.7.2010.

Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že správní orgány postupovaly v souladu s ust. § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., neboť zahrnuly podmínky stanoviska do svého rozhodnutí (podmínka č. 10 územního rozhodnutí). Rovněž z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že ve vztahu k námitce žalobce vycházel ze stanoviska KÚPK OŽP ze dne 21.7.2010 a citoval je.

Podle tohoto stanoviska se předpokládá navýšení hluku o cca 3,8 dB u rodinného domu žalobce čp. 1106. Ve stanovisku je také opakovaně zmíněna potřeba dodatečného proměření hluku a realizace vhodných protihlukových opatření ve vztahu k tomuto rodinnému domu. V rámci procesu posuzování vlivu stavby na životní prostředí byla tedy otázka hluku ve vztahu k pozemku žalobce projednána. Lze tak souhlasit se závěrem správních orgánů obou stupňů, že tato námitka byla řešena příslušným správním úřadem v řízení, jehož výsledkem bylo vydání kladného stanoviska podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. Žalovaný převzal do odůvodnění svého rozhodnutí i závěr, obsažený na str. 5 kap. II. 5 stanoviska, podle něhož „negativní vlivy na životní prostředí nebudou přesahovat míru stanovenou příslušnými složkovými zákony a dalšími dotčenými předpisy“.

Ochrana před nadměrným hlukem je upravena zákonem č. 258/2000 Sb., o ochraně zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a spadá do kompetence krajské hygienické stanice. Chráněné prostory jsou vymezené v ust. § 30 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb. zahrnují i pozemky okolo staveb. Závazné stanovisko KHS PK ze dne

13.10.2008, zakotvené v podmínce č. 11 územního rozhodnutí, vyžaduje hlukovou studii posuzující hluk z dopravy vůči chráněným prostorám jako součást projektové dokumentace pro stavební povolení. Z toho vyplývá, že měření hluku ve vztahu k nemovitostem žalobce jakožto chráněným prostorám bude součástí dokumentace pro stavební povolení. Soud tak považuje vypořádání se s námitkou žalobce směřující proti měření hluku za dostačující.

Obavou žalobce z poškození zeleně na jeho pozemku se zabýval ve svém odůvodnění správní orgán 1. stupně způsobem výše popsáním. Zamítnutí námítky podložil jednak všeobecným odkazem na kladný výsledek posuzování vlivů na životní prostředí, a jednak konkrétně tím, že se jedná o zeleň v majetku žalobce. Soud považuje správní uvážení úřadu ohledně této námítky za přezkoumatelné a odpovídající zásadám logiky. Ze závěrů stanoviska OŽP KÚ PK ze dne 21.7.2010, uvedených výše v tomto rozsudku je zřejmé, že z hlediska ochrany přírody a krajiny budou vlivy záměru málo významné až nevýznamné. Z pohledu obav žalobce, že stav jeho zeleně se znehodnotí, se jedná o námitku směřující k odpovědnosti za budoucí možné škody na jeho majetku ve smyslu občanského zákoníku, a tedy o námitku obdobného charakteru, jako námítky směřující proti snížení hodnoty nemovitosti. Lze tedy odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2010 čj. 7 As 13/2010 – 157 (dostupný na www.nssoud.cz), který poukazuje rovněž na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21.7.2009 čj. 1 Ao 1/2009-120, (publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS a rovněž dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož „i kdyby omezení vlastnického práva, která vyplývají z územního plánu a rozhodnutí o umístění stavby, přesáhla určitou spravedlivou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníkovi bez dalšího spravedlivě požadovat, nelze se v rámci procesu tvorby tohoto územního plánu, natož pak v územním řízení, zabývat kompenzací omezení vlastnického práva“.

Soud nepřisvědčil ani tvrzení, že územní rozhodnutí je v rozporu se stanoviskem Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 21.7.2010, když v územním rozhodnutí nejsou uvedena protihluková opatření. Z podmínky č. 18 pro fázi přípravy dle stanoviska OŽP KÚPK, i z podmínky č. 10 územního rozhodnutí, jejichž obsah soud výše v rozsudku citoval, je zřejmé, že mezi dokumenty nejsou rozpory. Územní rozhodnutí výslovně odkazuje na stanovisko OŽP KÚPK ze dne 21.7.2010. Z požadavku stanoviska upřesnit ve fázi přípravy návrh protihlukových opatření nevyplyvá, že toto upřesnění musí být provedeno již v územním řízení. Do fáze I. přípravy záměru, jak je označena ve stanovisku, lze nepochybně zahrnout i stavební řízení. Podmínka č. 10 územního rozhodnutí pak výslovně vyžaduje, aby požadavky stanoviska ze dne 21.7.2010 byly zahrnuty do stavebního povolení, nebo aby byly splněny ještě dříve. Konkretizace protihlukových opatření je tedy podmínkou pro následné stavební povolení.

Za nedůvodnou považuje soud i námitku rozporu záměru s územním plánem města Horažďovice. V daném případě bylo provedeno územní řízení neopírající se o platný územní plán a týkající se stavby veřejné dopravní a technické infrastruktury. Tento typ staveb lze podle ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona umisťovat na nezastavěném území. Že se jedná o nezastavěné území, odůvodnil žalovaný ust. § 2 odst. 1 písm. d) větou za středníkem stavebního zákona, podle něhož nemá-li obec vymezené zastavěné území, je zastavěným územím zastavěná část obce vymezená k 1. září 1966 a vyznačená v mapách evidence nemovitostí (dále jen "intravilán").

Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně vysvětlil, že územní řízení probíhalo právě v období, kdy starý územní plán pozbyl platnosti a nový nebyl dosud schválen. Neexistovala tedy žádná závazná územně plánovací dokumentace, s níž by mohlo být územní rozhodnutí v rozporu. Žalovaný podepřel argumentaci i odkazem na ust. stavebního zákona, na základě nichž tato situace nastala. Podle ust. § 187 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, který nabyl účinnosti dne 1.1.2007, územně plánovací dokumentace schválená přede dnem 1. července 1992 pozbývá platnosti nejpozději do 3 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Na podkladě tohoto ust. územní plán města Horažďovice schválený dne 11.3.1992 pozbyl platnosti ke dni 1.1.2010. Nový územní plán, o němž se zmiňuje žalobce, byl v době územního řízení ve fázi příprav. Ke schválení a vyhlášení nového územního plánu došlo podle žalobce dnem 7.12.2011, tzn. teprve od té doby by mohl existovat rozpor mezi územním plánem a územním rozhodnutím.

Na tuto situaci žalobce poukazuje v replice, avšak soud se tím nemohl zabývat, jelikož podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z tohoto ust. vyplývá, že soud se mohl zabývat pouze skutkovou a právní situací, která existovala do data vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. do 11.2.2011.

Z vyložených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, nebyla jejich náhrada žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 21. srpna 2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková